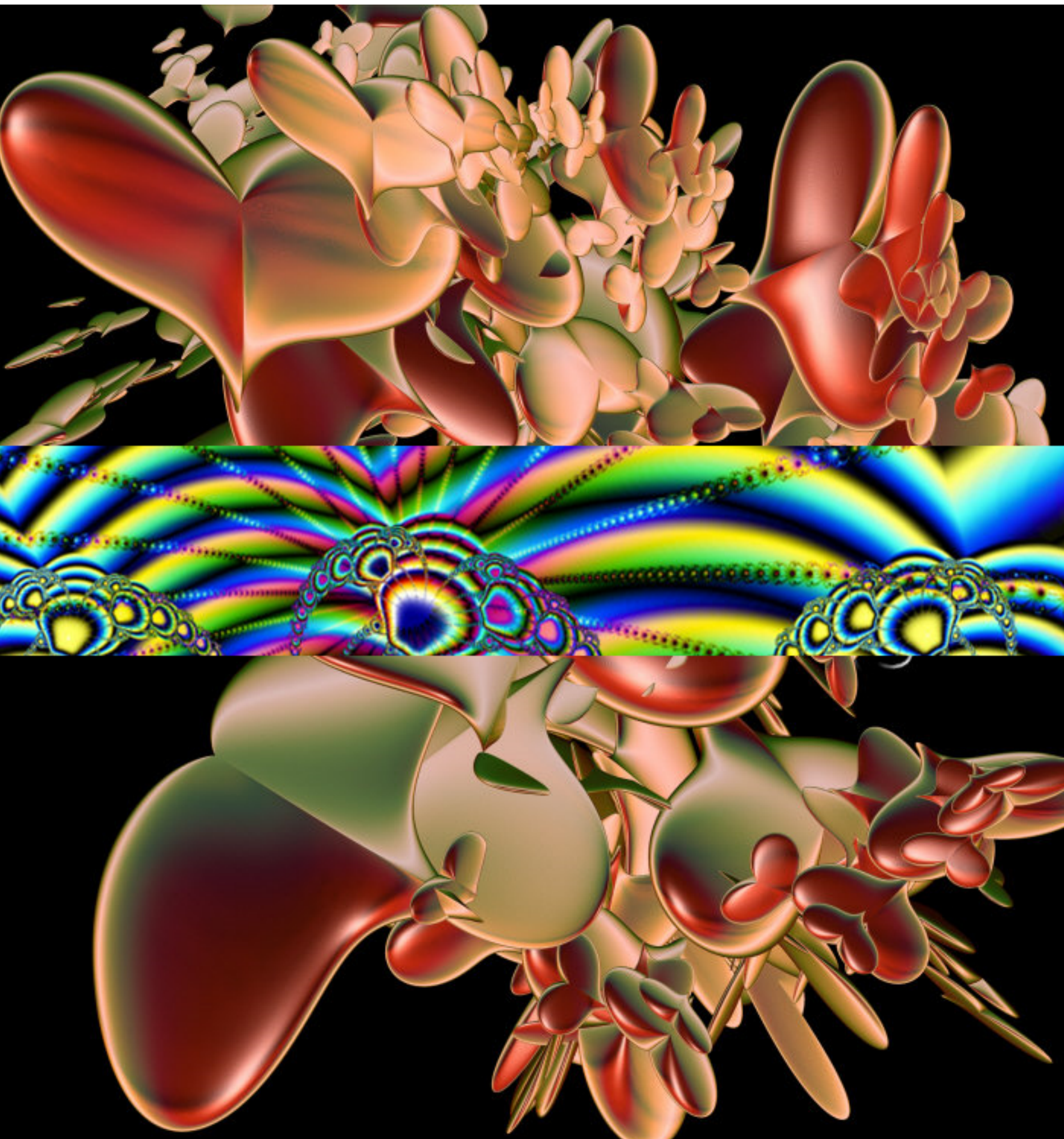

Mimozemské civilizace a UFO

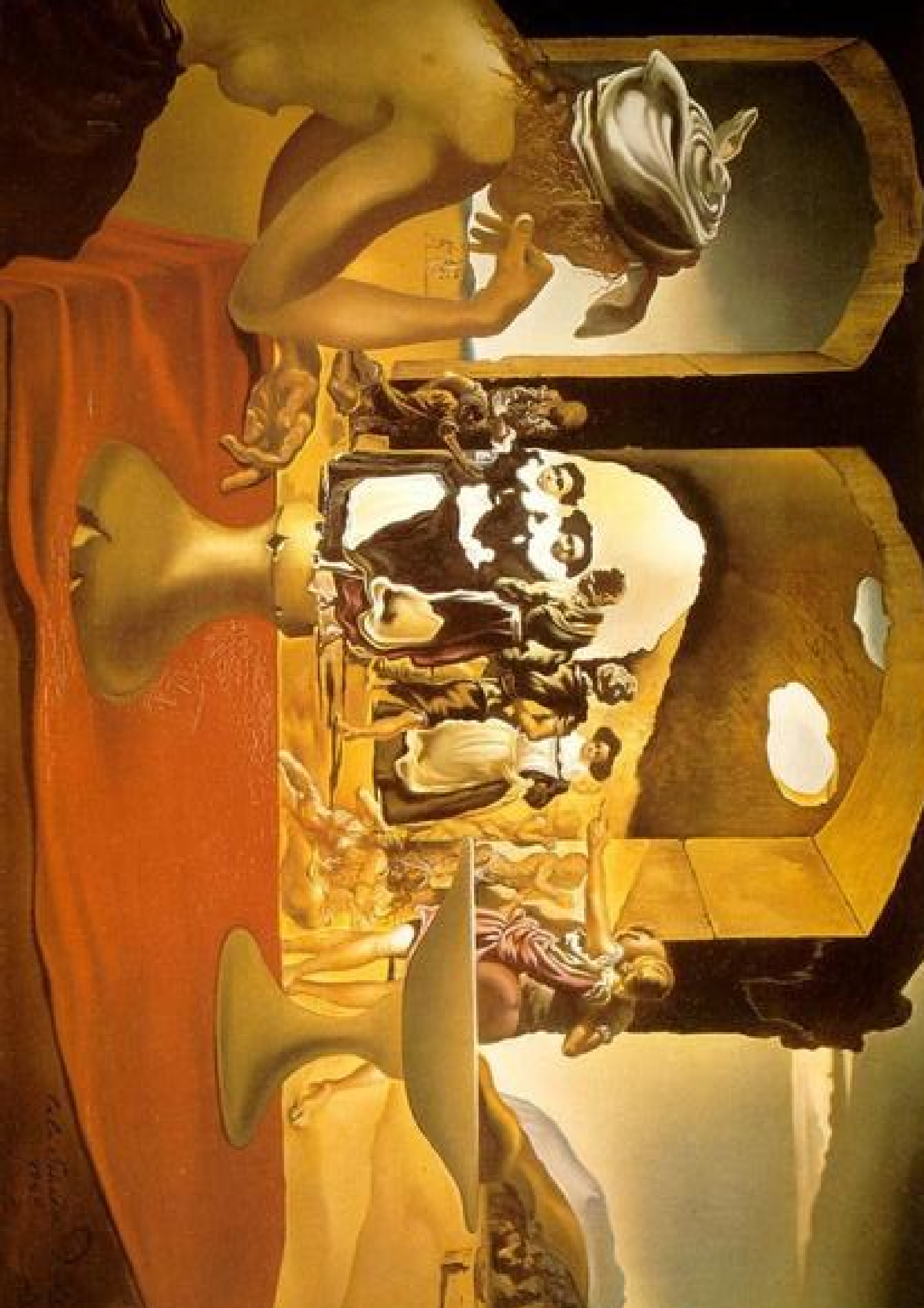
THE WAR OF THE WORLDS

H. G. WELLS

ILLUSTRATED BY

AMAZON ASKA S

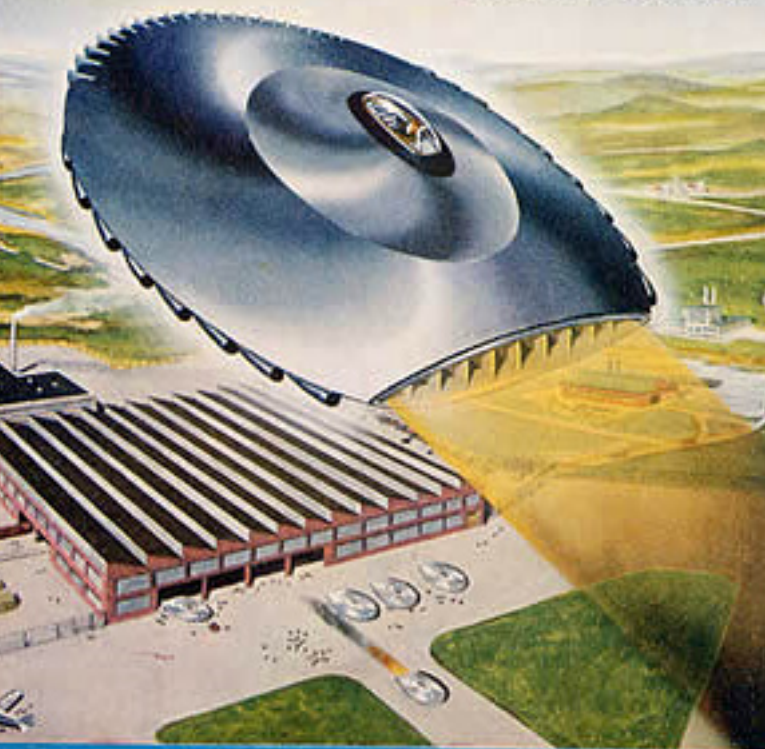
FATE

MAGAZINE

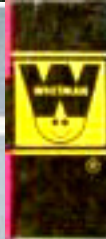
**SPECIAL
SAUCER ISSUE**

October 1953 35¢

**CANADA BUILDS
FLYING SAUCER**

**LOST LANGUAGE OF THE BIBLE
SPACE, TIME & DR. EINSTEIN**

UFO FLYING SAUCERS

UFO FLYING SAUCERS

25¢

GIANTS FROM THE UNKNOWN

Možnosti a šance na nalezení mimozemského života

Před několika dny vyvolal celosvětový poprask jeden ze zaměstnanců NASA, který s vážnou tváří oznámil, že se mu podařilo nalézt mimozemský život v meteoritu. Jeho studii záhy odborná veřejnost odsoudila. Jaké jsou vlastně nyní naše možnosti na nalezení mimozemského života?

V pátek 4. března zveřejnil Richard Hoover (Marshall Space Flight Center, NASA) svou studii, ve které tvrdí, že se mu podařilo v meteoritu nalézt stopy mimozemského života. Fosilie sinic se měly nacházet v uhlíkatých meteoritech, tzv. chondritech. Konkrétně se jedná o druh s označením C11, který je velmi vzácný. Hoover zkoumal tři z nich. Uvádíme název, rok a místo dopadu a celkovou hmotnost nalezených fragmentů:

- Alais, 1806; Francie; 6 kg
- Ivuna, 1938; Tanzanie; 0,705 kg
- Orgueil, 1864; Francie; 14 kg

Vždyť on není ani doktor, paninko

Jedná se o meteority, které jsou pozůstatkem nejstaršího materiálu, z něhož vznikla Sluneční soustava. Ačkoli v těchto meteoritech nalezneme organické látky i vázanou vodu, pravděpodobnost existence dávného života v těchto kosmických poutnicích není valná.

Nechceme se pouštět do složitých biologických rozborů nejnovější studie. Pokud vás toto téma zajímá, můžete si přečíst [vyčerpávající článek](#) Tomáše Petráska na webu [Vzdalenesvety.cz](#).

Hooverova práce byla během několika hodin ostatními vědci rozcupována na kousky. Problémem číslo jedna je fakt, že mikrofosilie lze obvykle jen těžko rozeznat od běžného anorganického materiálu. Hoover navíc své objevy mimozemského života předkládá pravidelně jednou za

několik let.

Tentokrát vydal článek na webu [Journal of Cosmology](#) a mnoho astrobiologů tento článek dost ostře napadlo. Jeden ze zaměstnanců Astrobiologického institutu NASA (NAI) ho označil za žert, který měl vyjít spíše na Apríla. Někteří se dokonce pustili do samotného webu, který označili za nedůvěryhodný, s layoutem na úrovni 90. let. Ptali se, proč Hoover nadržel klasický postup a neuveřejnil text ve skutečném odborném časopise.

Autoři webu Journal of Cosmology se sice hájili, že oslovili sto vědců, kteří by se měli ke studii vyjádřit (reakce budou na webu vycházet postupně) a dalších pět tisíc, jež mohou poslat své postřehy, masivní kritiku odborné obce to ale nezastavilo. Situace došla dokonce tak daleko, že mnozí Hooverovi kolegové z NASA volají po „demisích“ a „rozhodných krocích NASA“ a Journal of Cosmology úkoluje právníky a připravuje stížnosti či dokonce žaloby. Do nejpikantnější fáze dospěla situace v okamžiku, kdy se ukázalo, že Hoover uvádí u článku titul Ph.D. nelegálně, neboť doktorem není.

Humbuk okolo meteoritů ale nechme spát a podívejme se, jaké dnes máme možnosti v oblasti hledání mimozemského života. Pomiňme možnost, že mimozemšťané přiletí sami a svůj kosmický koráb z ničeho nic zaparkují před sídlem OSN. Současná věda nám v nejbližších letech nabídne následující možnosti.

První možnost: Zase ty meteority

Objev i primitivních forem života by znamenal převrat. Měli bychom totiž v rukou důkaz, že život může vzniknout i mimo Zemi. V případě meteoritů je šance spíše u těch, které k nám přiletěly z Marsu.

Jak se vůbec může „kus“ rudé planety dostat na Zemi? Představte si situaci, že do Marsu naráží kosmický vetřelec (meteorit). Pokud dojde k nárazu pod vhodným úhlem, může být kus marsovské horniny katapultován do kosmického prostoru. Při troše štěstí se mu za pár milionů let připleče do cesty naše Země. Tento scénář sice vypadá dosti nepravděpodobně, ale meteority z Marsu i Měsíce už skutečně byly nalezeny.

Jeden takový „kámen z Marsu“ se už stihl dostat do historie astrobiologie. Meteorit ALH84001 byl nalezen v Antarktidě v roce 1984. Od té doby jsou čas od času uveřejňovány studie, podle kterých se v meteoritu nachází fosílie či jiné stopy života. Žádný jednoznačný důkaz však podán dosud nebyl.

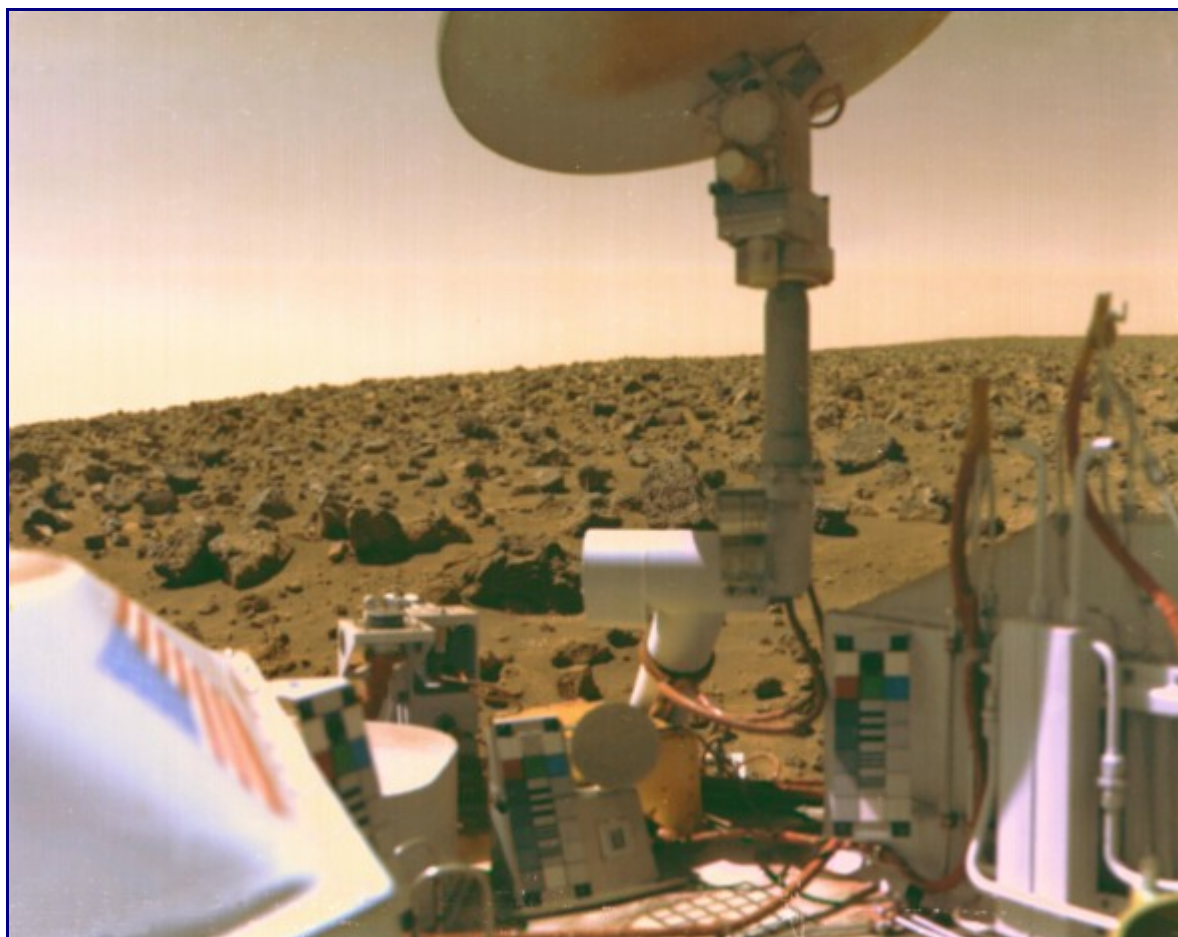
Meteorit ALH84001 připutoval z Marsu (Foto: NASA)

Druhá možnost: Vzhůru na Mars nebo jinam, každopádně někam!

Může existovat primitivní život na některém jiném tělese Sluneční soustavy? Velkým favoritem byla dlouhou dobu rudá planeta. O marťanech a kanálech na Marsu snili někteří ještě koncem 19. století. Zbytky naděje definitivně rozprášily první kosmické sondy v 60. letech minulého století. Přesto zůstal Mars favoritem na přítomnost protivního života, ať už v současné době nebo v dávné geologické minulosti.

Přestože k rudé planetě létaly a stále létají sondy jak na běžícím páse, do přímého hledání života se zatím pustila jen dvojice Vikingů v 70. letech. Podle oficiálních výsledků sondy Viking na Marsu život nenalezly, ale ani ho nevykloučily.

Gilbert Levin, který v projektu vedl jeden z biologických experimentů, se však domnívá, že sondy byly v hledání života úspěšné. Jeho experiment Labeled Release měl hledat mikroorganismy prostřednictvím jejich metabolismu. Ke vzorku půdy byly přidány živiny a dle předpokladu mělo dojít k oxidaci na oxid uhličitý, což se také stalo. Problém byl ovšem v tom, že jiný test na organické látky dopadl negativně. Levin ale dnes tvrdí, že jeho experiment život na Marsu prokázal. Důkazem má být shodný výsledek testu, opakovaný nedávno v Antarktidě.

Pohled na povrch Marsu z přistávacího modulu sondy Viking (Foto: NASA)

Najdeme život, jenže náš vlastní

Vědci se dnes všeobecně shodnou na tom, že se na Marsu kdysi nacházela voda v kapalném skupenství. Zejména okolo rovníku mohly být ještě před třemi miliardami let jezera o velikosti až několika desítek kilometrů.

Vodítkem může být i nedávno odhalený metan v atmosféře Marsu. Ten nevydrží v atmosféře příliš dlouho, takže by ho mělo něco doplňovat. Nevíme však, zda se jedná o aktuální proces, nebo dochází pouze k uvolňování podpovrchových zásob metanu. Rovněž zůstává nezodpovězenou otázkou, zda má metan biologický či geologický původ.

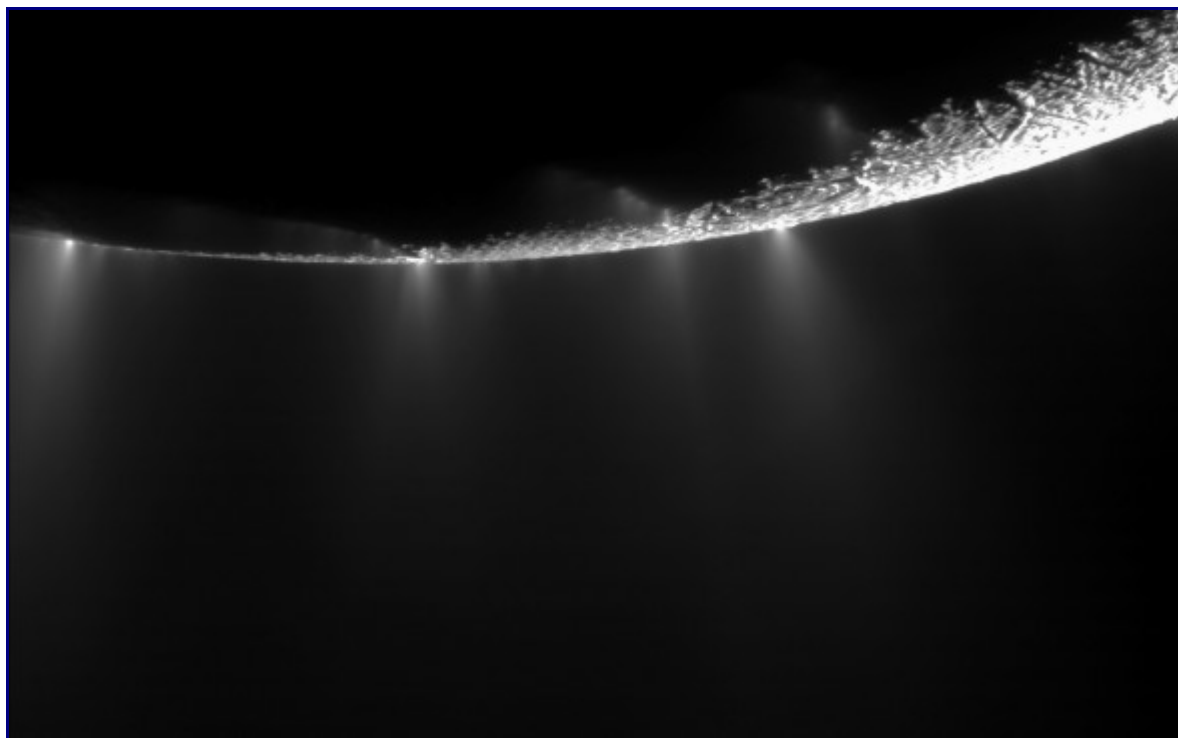
Přestože k Marsu létají sondy, žádná z nich nenese na palubě nádobíčko, které by umožňovalo přímé hledání života. Sonda Phoenix v roce 2008 pouze prokázala, že se voda na Marsu nachází ve formě ledu už několik centimetrů pod povrchem (v oblasti severního pólu).

Jen málokdo ví, že mapa Marsu je rozdělena na oblasti dle možnosti výskytu života. Kritické regiony, ve kterých by se mohl život nacházet, jsou však kosmickým sondám zapovězeny. Aby totiž sonda mohla v těchto oblastech přistát, musela by projít velmi důkladnou a drahou sterilizací. Nikdo si totiž nechce vzít na triko možnost případné kontaminace či roznesení pozemského života po Marsu. V případě astrobiologicky laděných sond to má ale i praktický význam – sonda by sice mohla život nalézt, ale ve skutečnosti by šlo o život, který sama na Mars dopravila. Přestože se o životě na Marsu mluví ve všech pádech, jeho pořádné hledání stále nezačalo.

Tip: Na téma bakterií, které byly dopraveny na Mars ze Země, si můžete přečíst [nedávný článek](#) Jaroslava Petra.

S balónem do vesmíru

Mars ovšem není jediným cílem. Vědci dávají dosti velké šance některým Jupiterovým a Saturnovým měsícům. Pod ledovou skořápkou Jupiterova měsíce Europa se dost možná nachází oceán tekuté vody. Podpovrchový oceán nelze vyloučit ani na Saturnově měsíci Enceladus, u kterého kosmická sonda Cassini před několika lety našla ledový vulkanismus.

Ledové gejzíry na Enceladu. Snímek pořídila sonda Cassini (Foto: NASA)

Astrobiology přitahuje i největší Saturnův měsíc Titan. Na jeho povrchu se sice voda nenachází, v mnohem se však podobá Zemi. Na Titanu nalezneme jezera, řeky, déšť, oblačnost i mlhu. Místo koloběhu vody zde však funguje koloběh metanu a etanu.

Nejvíce informací o Jupiterových měsících zjistila v 90. letech sonda Galileo. Saturnovu rodinu pak od roku 2004 prozkoumává Cassini. V lednu 2004 prolétla atmosférou Titanu sonda Huygens a

zaslala nám vůbec první snímky povrchu tohoto tajuplného světa.

Budoucí výzkum vzdálených končin Sluneční soustavy je ve hvězdách. Především NASA se hodlá zaměřit spíše na levnější projekty. S osudem budoucích projektů si tak pohrají především rozpočtové turbulence.

Ve výhledových plánech je americko-evropský projekt EJSM (Europa Jupiter System Mission). Dvě sondy by se měly zaměřit zejména na Jupiterovy měsíce Europa a Ganymed. Start mise se očekává nejdříve v roce 2020, s příletem k Jupiteru o šest let později. Přibližně ve stejné době by se atmosférou Titanu mohl prohánět balón a ve vodách jezera pak speciální přistávací modul. Zda ovšem mise TSSM (Titan Saturn System Mission) proběhne, není vůbec jisté.

Ude atmosféru Titanu zkoumat balon? (Foto: NASA)

Třetí možnost: Hledání života mimo Sluneční soustavu

Už více než patnáct let objevují astronomové planety u cizích hvězd. Od roku 2009 mají ve vesmíru silnou zbraň v podobě kosmického dalekohledu Kepler. Ten by měl výrazně rozšířit seznam dosud objevených asi 530 exoplanet a nalézt i planety zemského typu, na jejichž povrchu se může nacházet život.

Pokud však v současné době nejsme schopni potvrdit či vyvrátit život v naší vlastní planetární domovině, nelze očekávat, že se nám to povede v případě planet mimo Sluneční soustavu.

Výzkum exoplanet je nejdynamičtějším oborem astronomie. V budoucích letech budeme objevovat exoplanety o velikosti Země, které okolo svých hvězd obíhají v obyvatelných oblastech, což znamená, že na svém povrchu mohou mít podmínky k udržení vody v kapalném skupenství. Dokonce bychom měli být schopni zkoumat atmosféry těchto světů. Zda se však na jejich povrchu život skutečně nachází, na to nám patrně astronomie v nejbližších desetiletích (a asi ani nikdy v budoucnu) definitivní odpověď dát nedokáže.

Haló, je tam někdo?

V loňském roce jsme oslavili padesátileté výročí položení základů SETI. Před půl stoletím se totiž zrodil jeho předchůdce – projekt Ozma. Astronom Frank Drake použil radioteleskop o průměru 26 metrů, aby procesal signály přicházející od hvězd Tau Ceti a Epsilon Eridani. Bylo to poprvé, co byl radioteleskop využit k hledání případných mimozemských signálů.

V roce 1974 použil Drake slavný radioteleskop Arecibo k opačnému postupu. Směrem k hvězdokupě M13 byl vyslán krátký vzkaz pro případné mimozemské posluchače. Zpráva měla sedm základních částí: informace o radioteleskopu, znázornění Sluneční soustavy, atomová čísla

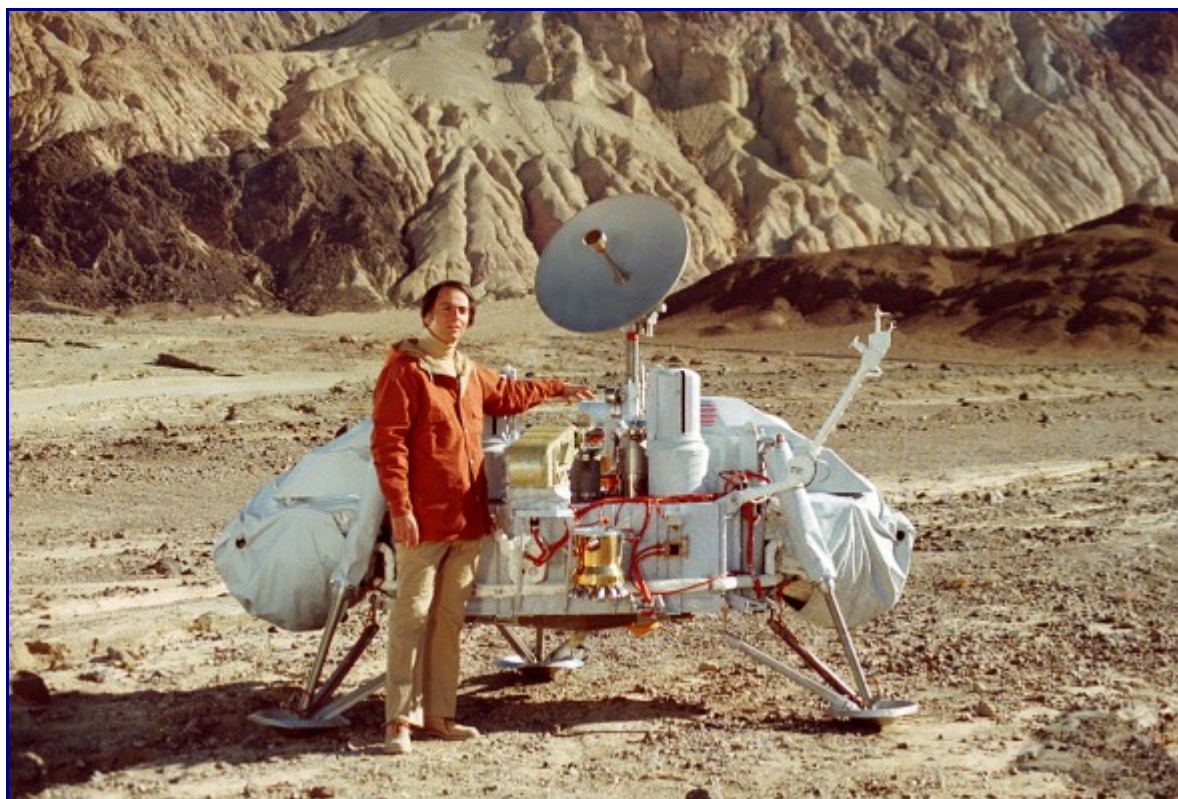
základních prvků, které tvoří DNA, informace o lidské populaci apod.

Milionům lidí dnes na počítači běží pod hlavičkou distribuovaných výpočtů program SETI@home. Základním zdrojem dat je právě portorický radioteleskop Arecibo, institut SETI se však začíná pomalu stěhovat do vlastního. Společně s Kalifornskou univerzitou staví asi 470 km severovýchodně od San Franciska síť radioteleskopů ATA (Allen Telescope Array, přibližte si [satelitní snímek](#)).

Projekt nese jméno spoluzakladatele Microsoftu Paula G. Allena, jenž stavbu finančně podpořil. První signály začaly antény ATA přijímat na podzim roku 2007. Po dokončení bude ATA disponovat 350 radioteleskopy o průměru šest metrů, které mají nahradit celistvou anténu o průměru 114 metrů. Zatím je k dispozici jen hrstka teleskopů, které se kromě lovení mimozemských signálů zabývají astronomickým výzkumem.

Institut SETI hodlá rozjet dvouletý projekt v hodnotě pěti milionů dolarů, jehož cílem má být proesávání dvou tisíc nejvíce nadějných exoplanetárních kandidátů, které objeví již zmíněný dalekohled Kepler.

Projekt SETI a myšlenku hledání mimozemských civilizací zpropagoval zejména film Kontakt s Jodie Foster v hlavní roli. Film byl natočen podle knižní předlohy slavného astronoma a zakladatele Planetární společnosti Carla Sagana. Osobní rysy hlavní hrdinky byly údajně odvozeny od rysů Jill Tarter, která je dnes ředitelkou jednoho z center Institutu SETI.

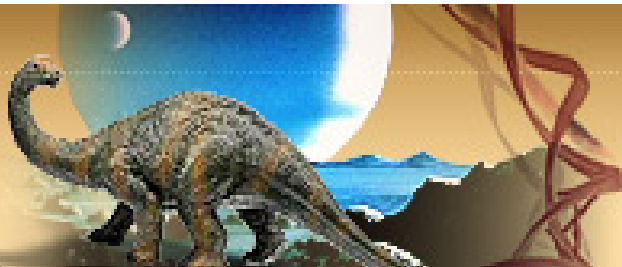
Carl Sagan před modelem sondy Viking (Foto: NASA)

Carl Sagan často říkával, že výjimečný objev si žádá výjimečných důkazů. A tím se vracíme na počátek našeho článku. Hledání života ve vesmíru pokračuje, ať už v teoretické rovině, tak i v rámci Sluneční soustavy a vzdálených planetárních světů. Zdravý skepticismus a rozvaha jsou však na místě...

<http://www.exoplanety.cz>

Planetárium

Magazín ze světa vědy a fantazie

Mimozemský život: máme se ho bát?

🔍 [500x375]

Bakterie rodu Brucella

Autor: James V. Bricker/ The College of New Jersey

Velmi mnoho hypotéz už bylo vysloveno o případných ohniscích života mimo naši planetu, ale najít je se dosud nikomu nepodařilo. Pokud by taková ohniska skutečně byla objevena, co by to znamenalo pro vědu a co pro lidstvo?

Planeta Mars, Jupiterův měsíc Europa, Saturnův Enceladus nebo Titan, horní vrstvy Venušiny atmosféry. To jsou jen některá z míst v naší sluneční soustavě, kde by se snad mohl uchytit život. Měli bychom po něm pátrat? A pokud bychom ho opravdu našli, neměli bychom se mu raději co největším obloukem vyhnout? Vítězslava Kříhy, vedoucího katedry fyziky [Fakulty elektrotechnické ČVUT v Praze](#) jsem se ptali, co by nám objev mimozemského života vlastně přinesl.

„Znamenalo by to spoustu důležitých informací o nás samotných. V případě, kdy objevíme životní formy, ať už v takové nebo onaké formě, na jiných tělesech, tak máme šanci sáhnout si do vlastní minulosti, do minulosti naší planety. Tím, že život existoval ve stále kontinuitě, tak některé životní formy zcela vymizely nebo se vyvinuly do nových podob, takže nemáme možnost zkoumat prvopočátky života jako takového. V případě, kdybychom měli to štěstí, a narazili například na předbuněčný život, tak nám to zodpoví velice důležité otázky z hlediska pochopení vývoje života na naší vlastní planetě... Na Zemi se vyskytují tři velké nadříše organismů. Jsou to archea, organismy podobné bakteriím, ale v některých oblastech i jaderným organismům. Dále jsou to vlastní bakterie a pak jaderné organismy – eukaryota. Mimo tyto tři říše zatím nemáme žádné informace o jiných životních formách na naší planetě. Na jiných místech mohl jít vývoj trochu jinou cestou. Je tam možnost jiného kódování genetické informace. Z tohoto hlediska by bylo poměrně podstatné znát odpověď na základní principiální otázku, zda byl život na Zemi zanesen z vnějšku, anebo se tu spontánně vyvinul. Pokud by se spontánně vyvinul, je pravděpodobné, že na jiném místě by se

vyvinul podle jiného klíče a například genetická informace by byla kódována jiným způsobem, než na Zemi. Naopak objev kódování genů stejným klíčem, ať už takovým, který používají archea, nebo podobným klíčem, který využívají eukaryota, případně klíčem, který používají bakterie, by znamenal, že život s největší pravděpodobností musel nějakým způsobem komunikovat mezi vesmírnými tělesy. A je asi pravděpodobnější, že byl přinesen z vnějšku, například na kometě, nebo že byl vyražen meteoritem z místa, kde už se předtím vyskytoval, než že by se podle stejného klíče spontánně vytvořil na dvou různých tělesech.“

Jaký je v současnosti převládající názor na vznik života na Zemi? Upřednostňuje se spíše spontánní vznik a nebo má navrch názor, že k nám byl život přinesen zvenčí?

Archea

Autor: NASA , public domain

„Jsou zastánci teorie panspermie, kteří jsou pevně přesvědčeni, že životní formy byly přineseny z vnějších těles. Naopak jsou zastánci abiogeneze, kteří říkají, že život vznikl z původně neorganických procesů tím, že se organizoval. Ani jeden z těchto názorů zatím nepřevládá natolik, aby se, řekněme, dostal do učebnic. Je třeba je respektovat oba dva. Nakonec se může ukázat, že pravda nebo hledání pravdy může být v úplně jiných vědních disciplínách studia o chování systému, které zatím nedospěly do stádia, aby nám na tyto principiální otázky byly schopné dát správnou odpověď.“

Pokud bychom nějaký další ostrov života ve vesmíru objevili a zkoumali, nebylo by to pro nás nebezpečné? Zvláště pokud by to byl život příbuzný našemu?

„Samozřejmě že bylo. Co se týče ‚kosmické hygieny‘, tak ta je velice důležitá i z hlediska organismů, které my sami můžeme na umělých sondách zavléct na cizí těleso. Právě proto, že například Jupiterův měsíc Europa považujeme za vhodné prostředí pro vývoj života, bylo nutné změnit dráhu sondy, která na ní mohla dopadnout, a nechat ji řízeně spadnout na Jupiter. Jen proto, abychom nekontaminovali prostředí na tom měsíci. Tím spíše, že bychom jej kontaminovali organismy, které se vyvinuly na Zemi a jsou tím pádem principiálně schopné nás napadnout; pokud by se vyvíjely v jiném prostředí, mohly by získat nové, daleko nebezpečnější vlastnosti. Je dobře, že je obecně respektován názor, že nemáme právo kontaminovat a kolonizovat organismy jiná kosmická tělesa a zatím se snažíme vyvíjet dostatečná opatření pro to, aby k tomu docházelo co možná nejméně. Nicméně nikdy tomu nejsme schopni zabránit docela. Ve chvíli, kdy jsme jako lidstvo přistáli na Měsíci, tak tam k určité kontaminaci dojít samozřejmě mohlo. Plánují-li se výpravy na Mars, kde jsou podmínky daleko příznivější, opět budeme muset myslet na to, zdali ho kontaminujeme. Co se týče nebezpečí, která by nám mohla hrozit z hlediska spontánně vyvinutých organismů, tak to je otázka, na kterou myslíme stejným mechanismem, jako myslíme na to, abychom sami nekontaminovali cizí prostředí. Nemělo by docházet k tomu, že zaneseme něco na vnější kosmická tělesa, a zároveň ani k tomu, že si z těchto kosmických těles něco přineseme sami domů. Tady, v podmínkách daleko příznivějších, by mohl být tento organismus schopný vytlačit dlouhá tisíciletí se vyvíjející formy. To je analogie velkých katastrof, po kterých pár přeživších

organismů, které byly skromné a pokorné, bylo náhle schopno se bouřlivým způsobem vyvíjet.“

Objev mimozemského života by tedy mohl přinést zásadní informace o naší vlastní minulosti. Vědci se ale už teď musí rozhodnout, jak se v případě takového objevu zachovají. Budou cizí život zkoumat a vystaví tak sebe a koneckonců i celé lidstvo nebezpečí nějaké nákazy nebo kontaminace?

Když v roce 1974 vyslal astronom Frank Drake z obřího vysílače třiminutové rádiové poselství do hlubin vesmíru, strhla se vlna nevole. Vysílač v observatoři Arecibo v Portoriku totiž případným mimozemským civilizacím nabídl řadu binárních pulzů, které znázorňovaly DNA, sluneční soustavu, atomová čísla biogenních prvků a nákres lidské postavy.

Okamžitě se vyrojily obavy o bezpečnost našeho světa – co když budou mít mimozemšťané nepřátelské úmysly a vydají

se Zemi zotročit? Nehazardujeme příliš, když do vesmíru vysíláme zprávy o naší existenci? Poselství míří rychlostí světla k mlhovině M13 v souhvězdí Herkula, kam dorazí asi za 25 tisíc let. Stejnou dobu by trvalo, než bychom se na Zemi zaradovali z případné odpovědi. Už dva roky před Arecibo message se Frank Drake podílel na projektu sond Pioneer 10 a 11. Obě nesly do prostoru informace o svých stvořitelích, kterým by měly rozumět i mimozemské inteligence. Z pozlacených hliníkových destiček o rozměrech 15 x 23 centimetrů se tak případný nálezce dozví o podobě lidí, o složení sluneční soustavy a poloze Slunce v Mléčné dráze. Obě sondy jsou už miliardy kilometrů daleko, ovšem naděje (či riziko), že je zaregistruje nějaká inteligentní bytost, je pramalá. Pioneer 10 se k nejbližší hvězdě Aldebaran dostane za dva miliony let, Pioneer 11 se nepřiblíží k žádné hvězdě v příštích čtyřech milionech let. Design pioneerské zprávy o autorech sondy měla na starosti Linda Saganová. Její manžel Carl spolu s Frankem Drakem a Jonem Lombergem už za několik let zapracovali na dalším poselství cizím světům. Ke startu se totiž připravovaly sondy Voyager, které měly namířeno k vnějším planetám naší soustavy a pak dále do vesmíru. Digitální média byla ještě hudbou budoucnosti, a tak Drake použil jako nosič pozlacený měděný analogový kotouč, jehož součástí byla i jehla a návod, jak zařízení použít. Sondy Voyager I a II na svou pouť vyrazily v roce 1977 a už o čtyři roky později prolétly kolem Saturnu. Nyní už obě sondy sluneční soustavu opustily, přičemž Voyager I je nejvzdálenějším lidským výtvozem ve vesmíru. Předpokládejme, že by jej zaregistrovala cizí civilizace. Po kratším studiu by jistě mimozemští inženýři zjistili, že měděný kotouč v pozlacené hliníkové krabici obsahuje zprávu z daleké planety. Pokud by rozluštili návod a kotouč by přehráli, vytryskl by před nimi gejzír pestrosti pozemského života, který by mohli vnímat z fotografií a zvuků. Aby například cizí bytosti poznali, že fotografie nejsou jen změtí barev, ale že nesou informace o konkrétních tvorech, tak disk obsahuje i obrázky s lidskými siluetami a údaji o jejich velikosti. Z nahrávky také promlouvá sám člověk - cizí inteligenci zdraví pětapadesáti jazyky. Český pozdrav zní: Milí přátelé, přejeme vám vše nejlepší! Aby zjhlí mimozemšťané dokázali původ sondy lépe lokalizovat, tak disk obsahuje také schéma naší Galaxie i sluneční soustavy a nakonec i lidské DNA. „Je to dar z malého, vzdáleného světa, projev našeho vědění, myšlení i cítění. Pokoušíme se přečkat náš čas, možná budeme dále žít v tom vašem,“ zní

vzkaz amerického prezidenta Jimmyho Cartera. Pravděpodobnost, že se aspoň jeden z Voyagerů dostane do rukou či chapadel cizích bytostí je malá. Je však téměř jisté, že pokud budou mimozemšťané natolik vyspělí, aby sondy našli a zachytili, tak naše poselství i rozluštlí. Kotouč se zprávou o lidech by měl v kosmu přetrvat nejméně miliardu let, než se rozpadne vlivem kosmického záření. Je tedy možné, že mimozemšťané budou dumat o našem poselství v době, kdy už po nás na Zemi nebude ani památka.

Pokud by ve vesmíru nebyl jiný život než na Zemi, ztrácel by vesmír jako takový, své opodstatnění a smysl. Již od svých 6ti let, kdy vyletěl do vesmíru Jurij Alexejevič Gagarin, jsem přesvědčen že se i já dožiji toho, že to naši páni vědci konečně připustí. Jenomže co nesmí být, to vlastně ani být reálně nemůže, je načase sebrat moc pánům politikům, kteří moc dobře vědí, že kdyby připustili existenci něčeho takového, byl by to konec existence jejich tučných kont. V okamžiku, kdy si lidstvo uvědomí, že politika a finance jdou ruku v ruce a ve skutečnosti brzdí světový sociální, civilizační i technologický rozvoj, smete politiky a zavede úplně jiný režim bez válek a třenic. Protože jediné civilizace, která přestane tříštit svoje zdroje a síly, může nakonec dosáhnout možnosti stát se platným členem Vesmírného společenství. Věřím že ve vesmíru něco takového existuje a jsem přesvědčen že i my se jednou staneme jeho platnými členy. Možná, že ve vesmíru existují i rasy, které jsou tak jako nyní i my sprostou bandou válečníků, avšak jako takoví nemají na to stát se dalšími ve společenství, protože svoje zdroje marně vyčerpávají válkami a konflikty. Zdroje potřebné ke kroku na další stupeň vyšší civilizace. Je třeba zbavit se předsudků, jak třídních, rasových, národnostních i meziplanetárních. Já osobně si myslím, (je to zatím nepodloženo žádným výzkumem, prozatím jen moje myšlenka, ale velmi logická) že až překonáme všechny tyto předsudky a dojde k promísení všech ras lidí na světě (každá rasa má jeden gen navíc oproti jiné rase) dojde ke kvalitativnímu skoku, kdy dostaneme další nové schopnosti. Lidský mozek v dnešní podobě při nejvyšším zatížení využívá pouze 1/10 své kapacity, ale jsou mezi námi i jedinci kteří dokážou některé věci navíc (telepatie, telekinetika a t.d.) Proto je také na Zemi tolik ras, aby na vyšší úroveň (vyspělé technologie energií o vyšších řádech nežli dosud) postoupili až v okamžiku, kdy na to budou svým rozumem připraveni. A připraveni budou teprve až dojdou maximální tolerance. Když si představím třeba takového lovce mamutů s jeho válečnickým rozumem a kdyby se ve své době dostal k něčemu takovému jako je například kulomet, velice dobře si umím představit i to, že už bychom asi jako lidstvo vůbec neexistovali. To jak nám tvrdí politikové, že války nás dostaly na nynější technologickou úroveň je podle mého blud nejvyššího kalibru, protože kdyby lidstvo nežilo pod neustálým tlakem válečné hrozby a finančního nedostatku, pracovalo by se mu nejen lépe, ale i radostněji, což by mělo za důsledek vyšší výkonnost. A pokud má člověk uspokojení ze své práce, chce, jak již řekl dávno Karel IV překonat sám sebe, aby ta radost byla ještě větší.

Mimozemšťani na zemském povrchu

Někdy v 60. letech 20. století se stala událost, která měla změnit dějiny, avšak dodnes se to tají. Stalo se to, že v Americe přistála mimozemská loď asi s padesátičlenou posádkou. Američané však celou událost dodnes tají a navenek prosakuje jen velmi málo informací. Jednomu ze světků se podařilo vyfotit mimozemskou loď když letěla nad jednou pozemní komunikací. “Nevěděl jsem co se to děje, nikdy jsem nic podobného neviděl. Stihl jsem udělat jen jedinou fotku a objekt zmizel v dálce. Pohybovalo se to neuvěřitelnou rychlostí,” říká výše zmíněný svědek, který si kvůli svému bezpečí přeje zůstat v anonymitě.

Přestože se američané snažili, aby se navenek víc nedostalo, dostala se ještě jedna fotografie mimozemšťana. Údajně pochází z Area 51, odkud jí vynesl neznámý muž, který se představil jako Christian. Od předání fotografie novinářům nebyl viděn. S největší pravděpodobností byl zajat nebo zabit americkou tajnou službou.

Na fotografii je jeden z mimozemšťanů při konferenci, na které jednali američtí představitelé s některými mimozemšťany. Ten na fotce plnil úlohu něčeho jako zapisovatele, ale Christian nebyl schopen přesněji popsat, co mimozemšťan dělal, rovněž nevěděl předmět jednání, neboť v A51 plnil roli pouze pomocného technika.

Nyní zůstává otázkou, co se stalo se skupinou mimozemšťanů. Je v podstatě několik možností: buď odletěli zpět na svou planetu, nebo zde zůstali a spolupracují s američany, a nebo byli američany zajati a co s nimi dělají už je otázka bez odpovědi. Další informace o tomto fenoménu nejsou známy, svědci jsou buď zabití, nebo se bojí mluvit.

Určitě se najde mnoho lidí, co tomu nebude věřit, ale položme si otázku: proč tomu nevěříme? Není to jen proto, že si od malička namlouváme, že nic takového neexistuje?

Agrosymboly

Agrosymboly jsou různé obrazce na zemědělských plochách tvořené polehnutými rostlinami, což ale nebylo způsobeno mechanicky, nýbrž nějakou zatím neznámou technikou.

Výskyt

Agrosymboly se obvykle vyskytují v blízkosti míst, kde se vyskytují lidé (vesnice, města, komunikace apod.). Objevují se obvykle na jižních svazích kopců nezávisle na nadmořské výšce. Ukázalo se, že agrosymboly se vyskytují na spojnicích mezi kostely a kaplemi, a to většinou ve zlatém řezu. Další vznikající navazují v liniích na předchozí. Často jsou v blízkosti agrosymbolů tzv. kaple Božího hrobu, jejichž šikmá okénka směřují k agrosymbolu.

Pozorování

Změna biologické struktury rostliny je hlavním důkazem, že se jedná o agrosymblo a ne o podvod. Jsou pozorovány změny v buněčné stěně a semen rostlin. Teplem se kapaliny v buňkách vypařují a tím protrhávají buněčnou stěnu.

Z geologického ani archeologického hlediska nebyly prokázány žádné vlivy na vznik agrosymbolů. Neprojevují se ani žádné radioaktivní anomálie, měření jsou vždy v normě. Avšak někdy se stává, že jsou osvětleny neexponované snímky uvnitř fotoaparátu, což je divné v souvislosti s předchozím faktem.

Agrosymboly působí změny v půdě, která je extrémně vyschlá. Místa jsou změněna na trvalo, i s odstupem času lze bezpečně určit místa, kde se agrosymboly vyskytovaly a to např. barvou či

prorůstáním plevele.

Krom toho agrosymbol způsobuje jakousi magnetickou anomálii, která však během několika dnů vyprchá. Pomocí citlivých přístrojů se ukázalo, že magnetické siločáry obtékají agrosymbol

Mimoto se předpokládá negativní vliv na živočichy. Ukázalo se, že psi a ptáci se agrosymbolům raději obloukem vyhýbají. Proč, to zůstává záhadou.

Vznik

Vypráví se o světelných objektech, které agrosymboly vytvářejí, zatím však nebylo pořízeno mnoho věrohodných záznamů. Krom toho bývá podle různých svědectví vznik doprovázen podivnými zvuky, jako pískání, šumění či hromové dunění. Zatím však nebyla prokázána souvislost těchto zvuků se vznikem agrosymbolů.

Haunebu, německé UFO

Berte prosím skutečnosti v tomto článku tak, že se mohly stát, ale také nemusely. Berte je jako domněnky a spekulace, jejichž pravost se nedá jednoduše prokázat a můžeme o nich pouze spekulovat. Budu rád, když vyjádříte svůj názor v komentářích.

Píše se rok 1939, nacistické Německo se připravuje na válku, mezitím se však děje ještě něco jiného. Něco, o čem by neměl nikdo nic vědět. Vyčleňuje se speciální skupina vědců, která míří do Hauneburgu, kde má za úkol testovat nová alternativní paliva. Vzniká nový projekt - HAUNEBU. Jedná se o stroj, jehož motor by měl rušit zemskou gravitaci. Motor funguje na bázi konvertoru Van de Graafova generátoru a Marciniho dynamického víru. Kulové nádrže rtuti vytvářejí potřebné silně rotující elektromagnetické pole, které ruší gravitaci. Tvar stroje je potřeba uzpůsobit vysokým rychlostem, 5 000 km/h u první verze, u další až 20 000 km/h. Ideálním tvarem se jeví disk. Ale i tak je potřeba při vysokých rychlostech povrch chladit, neboť dochází k přehřívání. Je proto vynalézán speciální chladicí plyn, který z trysek chladí povrch disku.

Výzkum pokračuje až do roku 1945. Během něj je Haunebu několikrát pozorováno, avšak nikdy není prokazatelné, tudíž projekt stále zůstává v tajnosti. Za války byly vyrobeny 2 kusy Haunebu-I, 5 kusů Haunebu-II, 2 kusy Haunebu-II Do-Stra a jeden kus Haunebu-III. Haunebu-IV zůstalo pouze na papíře. Jednotlivé verze se liší velikostí, vybavením a letovými vlastnostmi.

Haunebu-II, dobová fotografie

Pak ale Třetí říše padá a rozpracované projekty padají do rukou USA a Sovětskému svazu, kteří ve

výzkumu pokračují. Proto se během padesátých a šedesátých let začínají množit pozorování UFO, nad Švédskem se začínají objevovat tzv. lodě duchů a mnoho pilotů vypráví o pozorování létajících talířů.

Jak to s Haunebu bylo ve skutečnosti se asi nedovíme, ale existuje několik vysvětlení:

- Vývoj létajících disků skutečně probíhal:
 - Zůstal však pouze u nefunkčních prototypů.
- Byl dotažen do funkční fáze a létající talíře se tajně používaly a používají i po válce.
- Haunebu je fiktivní a vzniklo jako propaganda vytvořená německou vládou pro povzbuzení armády.
- Letadla Haunebu mají mimozemský původ.
- Mylná identifikace jiných letadel a vzdušných zbraní.
- Mylná identifikace atmosférických jevů (např. mraky *Alto cumulus lenticularis*)

Mylná identifikace mraků *Alto cumulus lenticularis* je nasnadě, neboť tento typ mraku s trochou fantazie nápadně připomíná létající talíř.

Ani objevení života na jiném tělese Sluneční soustavy není na pořadu dne. Existují fakticky dvě cesty, jak život nalézt. První a pro mnohé aktuálně nejnadějnější představují meteority z Marsu. Výzkum kosmických poutníků z rudé planety se vrací a zase utichá jako to pověstné jojo. V tomto případě je však skepticismus na místě. Jen malá část astrobiologické obce považuje nálezy v těchto meteoritech za dostatečně průkazné. Uvidíme co přinesou léta budoucí, utvářet však odpověď na nejdůležitější otázku moderní vědy na základě jednoho meteoritu nelze.

Druhou cestu představují kosmické sondy. Škrty v rozpočtu, obava z kontaminace a další faktory však zatím odkládají hledání života na Marsu či Titanu do vzdálené budoucnosti. Plány na ještě pokročilejší mise jako je ponorka, hledající život pod ledovou slupkou Evropy, zůstávají jen snem, jenž budí ze spaní nejednoho astrobiologa.

Jestli je situace ve Sluneční soustavě pesimistická, pak za branami našeho planetárního systému je vyloženě zoufalá. Ano...astronomové už dokázali objevit více než 400 exoplanet u cizích hvězd a hledání druhé Země je v plném proudu, ale...jistě jste čekali ono zdrcující ale..?!

Prvně si musíme odpovědět na otázku, kdy bude objevena vytožena druhá Země... tedy exoplaneta zemského typu, obíhající okolo své hvězdy v obyvatelné zóně. Nevíme! Kosmický dalekohled Kepler by takovou planetu mohl nalézt do roku 2012. Je však možné, že kdykoliv předtím ho předstihne některá z pozemských observatoří. Nejen Američané na Mauna Kea, ale rovněž Evropa v Chile má ambice ulovit první planetu, na jejímž povrchu se nachází podmínky k životu.

A v tom je ten háček. Do 3 až 4 let objevíme „druhé Země“, do 10 let už jich budeme znát desítky a možná stovky a do 15 až 20 let budeme zkoumat jejich atmosféry. Mezitím se zlepší naše představy o vzniku a vývoji planetárních světů, astrobiologové dodají nové kousky do mozaiky znalostí o vzniku a vývoji života.

Astronomie nám ale v nejbližších desetiletích (a dost možná nikdy) neřekne, zda se na povrchu té či oné exoplanety skutečně nachází život a v jaké je vývojové fázi. Nezbývá nám nic jiného, než namířit radioteleskopy k nebi a poslouchat. Už více než 50 let vesmír mlčí a pomyslné sluchátko mimozemské komunikace nezvoní.

Přes 400 lety zvedl Galileo Galilei dalekohled k nebi a lidstvo se vydalo do zahřívacího kola hledání mimozemského života. Objevy prvních exoplanet a mise kosmických sond spustily start závodu o nalezení odpovědi na jednu z nejvíce fascinujících otázek v historii. Závod to bude zdlouhavý a vidina šachovnicového praporku je nejistá.

Na začátku jsme hledání života ve Sluneční soustavě a mimo ni rozsekli. Paralela mezi oběma obory ale existuje. Nalezení života na Marsu, či některém z měsíců obřích planet, by vrhlo zcela nové světlo i na hledání života v kosmických dálavách. Objevit primitivní organismy v našem vesmírném sousedství by znamenalo, že život vznikl na dvou fakticky nezávislých tělesech. Příznivci mimozemského života by dostali do rukou hmatatelný a silný argument...

„Jev UFO nám neříká nic o inteligenci kdekoliv ve vesmíru, ale dokazuje, jak je vzácná na Zemi.“

Sir Arthur C. Clarke

